

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4426/2022
05.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Светислав Пантовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, Војна пошта, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1292/21 од 23.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 05.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1292/21 од 23.11.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1292/21 од 23.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П 307/17 од 01.10.2020. године, првим ставом изреке, обавезана је тужена да на име разлике зараде за период од 11.04.2016. године до 19.02.2017. године тужиоцу исплати 32.725,33 динара, по појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од њихове доспелости до исплате. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе тужену да тужиоцу на име разлике зараде за јануар 2017. године исплати износ од 5.262,11 динара са законском затезном каматом од 01.03.2017. године до исплате. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да на име дневница за теренски рад за период од 11.04.2016. године до 19.02.2017. године тужиоцу исплати износ од 219.600,00 динара по појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од њихове доспелости до исплате. Четвртим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе тужену да тужиоцу на име дневнице за теренски рад за јануар 2017. године исплати износ од 55.800,00 динара са законском затезном каматом од 01.03.2017. године до исплате. Петим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име дневница за дежурство за период од 11.04.2016. године до 19.02.2017. године исплати износ од 17.600,00 динара по појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од њихове доспелости до исплате. Шестим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова исплати износ од

200.000,00 динара, по основу претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара, по основу душевних болова услед умањене животне активности износ од 350.000,00 динара и по основу душевних болова услед наружености износ од 100.000,00 динара, све са законском затезном каматом од доношења пресуде до исплате. Седмим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 304.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1292/21 од 23.11.2021. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Рашкој П 307/17 од 01.10.2020. године у првом, трећем и петом ставу изреке и у делу шестог става изреке, којим је тужена обавезана да на име накнаде нематеријалне штете по основу душевних болова услед умањења животне активности тужиоцу исплати износ од 350.000,00 динара са законском затезном каматом од доношења пресуде до исплате. Другим ставом изреке, првостепена пресуда је преиначена у делу шестог става изреке, тако што је обавезана тужена да на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљеног страха тужиоцу исплати износ од 150.000,00 динара и на име душевних болова због наружености износ од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 01.10.2020. године, као дана пресуђења па до исплате, док је у преосталом делу тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете по основу претрпљеног страха за износ од још 50.000,00 динара и на име душевних болова због наружености за износ од још 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате одбијен као неоснован. Трећим ставом изреке укинута је пресуда Основног суда у Рашкој П 307/17 од 01.10.2020. године у преосталом делу шестог и у седмом ставу изреке и у том делу предмет је враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи применом члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11....18/20), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Одредбом става 2. истог члана прописано је да о дозвољености ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном правноснажном пресудом је одлучено о новчаном потраживању тужиоца – накнади материјалне и нематеријалне штете настале услед задобијене тешке телесне повреде на раду до које је, без доприноса тужиоца, дошло приликом планираних спортских активности организованих на полигону касарне у оквиру редовне физичке припрема војника ангажованих у копненој зони безбедности.

Одлука донета о тужбеном захтеву истакнутом у овој парници не одступа од становишта исказаног у одлукама Врховног касационог суда донетим у сличној чињенично – правној ситуацији, због чега нема основа за примену члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе. Правно питање које је решено односи се на конкретан случај, па нема основа за разматрање ревизије тужене као изузетно дозвољене ни ради заштите општег интереса или равноправности грађана.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења прописаних чланом 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. ЗПП, па је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом поднетом дана 12.09.2017. године тражено је обавезивање тужене на накнаду материјалне и нематеријалне штете.

Чланом 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора у овој парници новчано потраживање које не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић